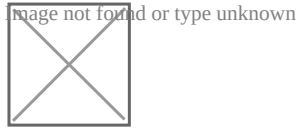

Από τα δίσεκτα χρόνια της Ίμβρου στο Αρχοντικό Οφφίκιο (Γιώργος Ξεινός, Άρχων του Οικουμενικού Θρόνου, Γιατρός - Λογοτέχνης)

/ [Πεμπουσία](#)

Η Αντιφώνηση του Άρχοντος Προστάτου των Γραμμάτων, κ. Γιώργου Ξεινού, κατά τη Χειροθεσία του (το κείμενο της Πατριαρχικής Προσφώνησης βρίσκεται [εδώ](#))

Παναγιώτατε,

Την ώρα της ευδοκίας της Εκκλησίας μόνο ευχαριστία και δοξολογία αρμόζει. Όμως στις σημαντικές του στιγμές ο καθένας, άθελα, αναδράμει ανακαλώντας την προέλευση και την καταγωγή του. Ανατρέχω λοιπόν στη γενέτειρα· στην παιδική ευδαιμονία της συντροφιάς του αδελφού μου στα ακρογιάλια του Πύργου, τον λόφο της Αγίας Άννας, όπου και Σεις υπήρξατε φρουρός της φλόγας της καντήλας της. Ανατρέχω στα χρόνια της ανατροφής, όταν οι γονείς μου εκτός από τα πρώτα γράμματα μου δίδασκαν και τον βηματισμό στα μονοπάτια των χαλεπών καιρών. Ξαναπροσεύχομαι με τους ταπεινούς ιερείς, οι οποίοι με ιεροπρέπεια και ευλάβεια υμνούσαν τον Θεό στα διάσπαρτα στους κάμπους, τα βουνά και τ' ακρογιάλια εξωκκλήσια μας. Στ' αυτιά μου οι φωνές των συμμαθητών και οι νουθεσίες των καθηγητών της Κεντρικής Σχολής της Ίμβρου, που με προετοίμασαν για τους μεγάλους ορίζοντες της σοφίας και της ηθικής της Μητέρας Σχολής στη Χάλκη· τη Θεολογική Σχολή: σταθμό και πυξίδα για όσους κάθισαν στα θρανία της κι έζησαν την κατάνυξη του Εσπερινού όταν οι ακτίνες του δύοντος ηλίου αναδεύονται στο αναθρώσκον νέφος του θυμιάματος συνοδεύοντας την προσευχή.

Κι ύστερα η Θεσσαλονίκη, φιλόξενο καταφύγιο την ώρα του αναπάντεχου κατατρεγμού: η δεύτερη πατρίδα. Μισός αιώνας ζωής στην πόλη αυτή σημαδεύτηκε από την ευπρόσδεκτη υποδοχή και την ανεπιφύλακτη αποδοχή. Δεν με ξεχώρισε από τους γηγενείς, οι οποίοι μου προσέφεραν κάθε δυνατότητα καλλιέργειας και ανάπτυξης, πρόθυμοι και ολόθυμοι συνεπίκουροι σε κάθε προσπάθεια: σπουδές, επαγγελματική και οικογενειακή αποκατάσταση, πνευματική παρουσία και ανάδειξη.

Σε τούτο δω το μοναστήρι, όαση ανάπαυλας τα χρόνια των ιατρικών σπουδών, βρήκα συντροφιά και ανακούφιση στον τότε ηγούμενό της - ξένος κι αυτός στη Θεσσαλονίκη. Βάλσαμο στην ξένη οι αναμνήσεις μας από την ανεπανάληπτη ζωή της Τροφού Σχολής, η ανάγνωση ποιητικών πονημάτων και η προσδοκία της ίδρυσης του Πατριαρχικού Ιδρύματος Πατερικών Μελετών, στου οποίου το συμβούλιο με ενέταξε η επιείκειά Σας.

Αν όμως η όαση των Βλατάδων υπήρξε καταφύγιο των ανησυχιών της νεότητας, κοινωνός της μυστηριακής και ευχαριστιακής ζωής της γείτονος Αγίας Αναστασίας, στην ωριμότητά μου καταφεύγω στη χάρη της σε κάθε αντιξοότητα της ζωής και της δημιουργίας. Της δημιουργίας, του αγώνα της μετουσίωσης των ανθρωπίνων και της εξεικόνισης του προσώπου της γενέτειράς μας· της μικρής Ίμβρου των μεγάλων αναστημάτων, με πρώτον Εσάς. Τον Οικουμενικό Πατριάρχη, τον Πατριάρχη της ανεπιφύλακτης αγάπης και του απροκατάληπτου διαλόγου, τον Πατριάρχη της διαφύλαξης των θεσμών της Ορθοδοξίας, της Συνάντησης με το Μυστήριο και της Μεγάλης Συνόδου, τον Πατριάρχη της διδασκαλίας των δικαιωμάτων του Δημιουργού, τον Πατριάρχη ο οποίος έκανε βίωμά του την Πλατωνική διατύπωση της Σωκρατικής φιλοσοφίας: «Μητρός τε και πατρός και των άλλων προγόνων απάντων τιμιώτερόν εστιν η Πατρίς και σεμνότερον και αγιώτερον και εν μείζονι μοίρα και παρά θεοίς και παρ ανθρώποις τοις νουν έχουσι».

Ευχαριστώ τον Θεό που με αξίωσε να ζήσω, στα δίσεκτα χρόνια της πατρίδας μου, την αίγλη την οποία της προσέδωσε η λαμπρή προσωπικότητα του Ιμβριώτη Πατριάρχη Βαρθολομαίου. Νοιώθω ευτυχής και περήφανος που κάθισα στα ίδια θρανία μ' Αυτόν, ψάλαμε στα ίδια αναλόγια και περπατήσαμε μαζί στα μονοπάτια και τις ρεματιές της γενέτειράς μας.

Δοξάζω τον Θεό για τους γονείς που μου όρισε και με ανάστησαν, τους καθηγητές ο οποίοι κατηύθυναν τα βήματά μου και μου δίδαξαν τα μυστήρια της ιατρικής τέχνης, τους συγγενείς και φίλους που με εμπιστεύτηκαν και με συμπαραστάθηκαν. Τον ευχαριστώ για την καρτερία και τη συντροφειση της συζύγου μου στη δημιουργική μου προσπάθεια και για την αγάπη των παιδιών μου στην Ίμβρο, που υπογραμμίζει το χρέος μου.

Παναγιώτατε,

Τώρα εδώ, μια δρασκελιά από το βήμα του Αποστόλου των Εθνών και μέσα στο τέμενος αυτό της λατρείας του Θαβωρείου Φωτός, αναλογιζόμενος τη μηδαμινότητα του ανθρώπου μπροστά στο μεγαλείο της Κτίσης και τον χρόνο του Δημιουργού, αλλά και την ελαχιστότητά μου μπροστά στην ιστορία του Γένους, στην κεφαλή του οποίου η ιστορία Σας όρισε
φιλώ με βαθύτατο σεβασμό το χέρι Σας

Μονή Βλατάδων, 26 Σεπ. 2017